

Cseléd voltam a Toldi-házban

Este kimerülten értem haza az egész napos munka, a hőség és az átélt élmények miatt. A családomnak el kellett mesélnem, mi történt a házban, hogy egy kicsit megnyugodjak.

- *Először nem tudtam eldönteni, mi ez a felhajtás, annyi ételt kellett készítenünk, mintha esküvő vagy ellenkezőleg, halotti tor készülne. Nem tudtam mire vélni a dolgot. Tudjátok, hogy nagyothallók, így hajnalban semmit sem értettem a szolgálók sutyorgásából. Őszintén szólva, nem is figyeltem rájuk. A konyha felbolydult méhkaszhoz hasonlított. Tettem a dolgomat. Aztán megérkezett György úr negyvened magával! Megvan, gondoltam! Miközben terítettem, láttam, hogy asszonyom nagyon örül, hogy hazaérkezett idősebbik fia. Hívatni akarta Miklós úrfit, testvére üdvözlésére. György úr azonban akkorát kiáltott, hogy azt még én is tisztán hallottam! Nem kell – ezt rikoltotta, ami azért nem volt szép dolog tőle. Én is meglepődtem, hogy nem örömmel várja testvérét. Hirtelen mégis megérkezett Miklós úrfi, ölelte volna bátyját, de ő nem engedte. Majdnem verekezésbe torkollott a beszélgetés, anyjuk állt közjük! Szegény, talán sírt is. Én úgy döntöttem, inkább félrevonulok. Nem akartam ebből többet látni.*

Joó Kornél 6.c

Lándorhegyi Sportiskolai Általános Iskola